

בבית המשפט העליון

עה"ג 26-03-46144

לפני: כבוד השופט עופר גרוסקופף

העוררים: 1. פלוני (אב הקטינה)
2. פלונית (אם הקטינה)
3. הקטינה

נגד

המשיב: פלוני

המשיבה הפורמלית: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת מיום
25.2.2026 במח"ע 44564-01-26 שניתנה על ידי
כבוד השופטת תמר נסים שי

תאריך הישיבה: ו' בניסן תשפ"ו (24.3.2026)

בשם העוררים: עו"ד מונא אבו אליונס-חיטיב

בשם המשיב: עו"ד עלאא עתאמנה

בשם המשיבה הפורמלית: עו"ד שרון משעל

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטת תמר נסים שי) מיום 25.2.2026 במח"ע 44564-01-26, במסגרתה התקבלה באופן חלקי בקשת העוררים לפי חוק מגבלות על חזרתו של עבריין מין לסביבת נפגע העבירה, התשס"ה-2004 (להלן: חוק המגבלות).

1. המשיב הורשע, לפי הודאתו, בביצוע מעשה מגונה באחינייתו, ילידת שנת 2020, בהיותה ילדה רכה בשנים בת כ-3 שנים בלבד (העוררת 3. להלן: הקטינה), בעבירה לפי סעיף 351(ג)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), בנסיבות סעיפים 345(א)(1) ו-1(ב)(1) לחוק העונשין. ביום 12.1.2026 נגזר עונשו של המשיב והושתו עליו 9 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, ועונשים נוספים (תפ"ח (מח' נצרת) 50409-04-24). ברקע הדברים, המשיב ומשפחתה של הקטינה התגוררו באותו בניין מגורים בכפר בצפון הארץ (להלן: הבניין ו-הכפר, בהתאמה), וביום 9.1.2024,

חיפשה הקטינה את סבתה, שגרה אף היא בבניין, אך מאחר שהיא לא הייתה בבית, הקטינה הלכה לדירתו של המשיב, או אז הוא ביצע בה מעשה מגונה.

2. לאחר מתן גזר הדין, ביום 15.1.2026, פנו העוררים 1 ו-2, הוריה של הקטינה (להלן: ההורים), לבית המשפט המחוזי בנצרת, מכוח סעיף 3(א) לחוק המגבלות, וביקשו כי ייאסר על המשיב להיכנס, לעבוד או לשהות בכפר (להלן: הבקשה). בעיקרם של דברים, ההורים ציינו כי מעשיו החמורים של המשיב הסבו לקטינה נזק נפשי קשה; וכל פגישה, ולו קצרה ואקראית של הקטינה עימו, עלולה לגרום להתדרדרות קשה במצבה הנפשי. משכך, ובשים לב לגודלו המצומצם של הכפר, טענו ההורים כי אין מנוס מהרחקה גורפת של המשיב מהמקום.

3. המשיב מצידו לא חלק על המצב המנטלי הרגיש בו שרויה הקטינה, ובהתאם הסכים למתן צו להרחקתו למרחק של כ-500 מטר מכל מקום בו עלולה להימצא הקטינה. לצד זאת, המשיב סבר כי הרחקה גורפת מהכפר היא סעד שאינו מידתי ואינו נדרש, ולכן אין מקום להיזקק לו בנסיבות העניין.

4. ביום 25.2.2026 ניתנה החלטתו של בית המשפט קמא, במסגרתה התקבלה הבקשה באופן חלקי (להלן: ההחלטה קמא). בית המשפט קמא קבע כי בשים לב למצבה של הקטינה, כעולה מהמסכים שהוגשו לעיונו, בהחלט עשוי להיגרם לה נזק נפשי נוסף אם תפגוש את המשיב, ולכן יש מקום להוצאת צו שיבטיח עבודה סביבה מוגנת. לצד זאת, קבע בית המשפט כי אין מקום להרחיק את המשיב באופן גורף מהכפר, אלא לנקוט בהרחקה מידתית יותר, כך שיאסר על המשיב להימצא ברדיוס של 500 מטרים מבית מגוריה של הקטינה ומגן הילדים בו שוהה, וזאת למשך שנתיים (תוך שהוער כי בחלוף הזמן ובמידת הצורך, וככל שתוגש בקשה מתאימה, ייבחנו הדברים בשנית). עוד יצוין, כי בית המשפט היה ער לגודלו המצומצם של הכפר, וכפועל יוצא מכך לחשש שמא בכל זאת יתקיים, באופן מקרי, מפגש כאמור. בית המשפט קבע כי אין מדובר בחשש ניכר, שכן המשיב מרצה את עבודות השירות מחוץ לכפר, כך שהוא אינו מצוי בו ברוב שעות היממה, וממילא בשעות הבוקר הקטינה מצויה בגן הילדים. כן הוסיף בית המשפט, כי יש להניח כי הקטינה, שהיום בת כ-5 שנים, אינה "מסתובבת סתם ברחבי [הכפר]" (פסקה 13 להחלטה קמא). משכך, נקבע כי די בריחוק האמור.

מכאן הערר שלפניי.

5. לטענת ההורים, בית המשפט קמא שגה במשקל שנתן לגודלו המצומצם של הכפר בהחלטתו. לטענתם, מדובר בכפר קטן מאוד, אשר המקומות המרכזיים והחיוניים בו, כגון מרכזי רווחה, רפואה ומסחר, מצויים באותו האזור. משכך, נטען כי הקטינה וההורים ייאלצו לחשוב פעמיים טרם כל יציאה של הקטינה מביתה, ובהתאם היא לא תוכל להלך בחופשיות ובבטחה ברחבי הכפר, כך שהלכה למעשה היא וההורים "ישוהו במעצר בית" (סעיף 24 לערר). על כן, לטענת ההורים יש להורות על הרחקתו של המשיב מהכפר באופן גורף; ועל הארכת תקופת ההרחקה לשלוש שנים (חלף השנתיים שנקבעו בהחלטה קמא).

6. ביום 24.3.2026 קיימתי דיון בערר במעמד הצדדים, במהלכו שבו ההורים על עיקרי טענותיהם. המדינה הצטרפה לטענות ההורים, וסברה אף היא כי יש להרחיק את המשיב באופן גורף מהכפר. המשיב, מנגד, סמך ידיו על ההחלטה קמא. בעיקרם של דברים, לשיטתו, הרחקה של 500 מטרים מספקת הגנה הולמת לקטינה. לטענתו, בקשת ההורים היא אינה אלא ניסיון נוסף להענשתו, בניגוד לתכלית חוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006. יתר על כן, נטען כי במכלול הנסיבות, ובהן הפיקוח בו נתון המשיב לפי חוק הגנה; מסוכנתו המינית אשר מוערכת כבינונית-נמוכה; וההליך הטיפולי בו הוא משתתף – אין כל מקום להתערב באיזון שנקט בית המשפט קמא.

7. לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים בכתב, ושמעתי את טיעוניהם בעל-פה, מצאתי כי דין הערר להתקבל בחלקו – דהיינו, לעניין היקף ההרחקה, אך לא לעניין משכה. אפרט.

8. כידוע, סעיף 3(א) לחוק המגבלות מסמך את בית המשפט להורות על הרחקתו של עבריין מין ממקום מגוריו, עבודתו או לימודיו של קורבן העבירה, אם שוכנע כי "יש צורך בהטלת מגבלות משום שלנפגע העבירה עלול להיגרם נזק נפשי אם עבריין המין יתגורר, יעבוד או ילמד בקרבת מקום מגוריו או מקום עבודתו של נפגע העבירה או מוסד הלימודים שנפגע העבירה לומד בו". כפי שנקבע בפסיקה עקבית, בית המשפט מוסמך להורות על הרחקתו של עבריין המין מקורבן העבירה, אם שוכנע כי קיימת ודאות קרובה לכך שקרבת עבריין המין לנפגע העבירה עלולה להסב לאחרון נזק נפשי. לצד זאת, הובהר כי על הסעד הניתן מכוח סעיף 3(א) לחוק המגבלות להיות מידתי, כך שהוא יאזן באופן הולם בין השאיפה למנוע נזק נפשי נוסף לקורבן עבירת המין מזה, לבין חירותו של עבריין המין מזה (ראו: בש"פ 7057/09 פלונית נ' אלמוני, פסקאות 19-20 (13.12.2010); בש"פ 8887/17 פלונית נ' פלוני, פסקאות 10-11 (27.3.2018) (להלן: בש"פ 8887/17)).

9. כמו כן, הלכה היא כי יש לפרש את התיבה "מקום מגוריו" בצורה רחבה, כך שהיא איננה מצטמצמת למקום מגוריו של קורבן העבירה בלבד, אלא כוללת גם את המקום שבו נפגע העבירה מנהל את שגרת חייו (ראו: עה"ג 47366-02-25 פלונית נ' פלוני, פסקה 16 (20.2.2025) (להלן: עה"ג 47366-02-25); עה"ג 6425-08-25 פלונית נ' פלוני, פסקה 15 (12.11.2025) (להלן: עה"ג 6425-05-25)). למעשה, לא פעם הפסיקה קבעה כי יישוב שלם מהווה "מקום מגורים" לעניין חוק ההגנה. כפי שציין השופט יצחק עמית, "כאשר מדובר ביישוב קטן, ניתן לראות את כל היישוב כמקום שנמצא בקרבתו של הנפגע" (בש"פ 5591/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (7.10.2021)). במאמר מוסגר ולמעלה מן הצורך, יוער כי השאלה אם ניתן להרחיק עבריין מין מעיר, בשונה מיישוב קטן, נותרה בצריך עיון בפסיקה, וגם במקרה זה אין צורך לדון בה (ראו: בש"פ 1726/22 פלונית נ' פלוני, פסקה 9 (17.3.2022); בש"פ 5722/22 פלוני נ' פלוני, פסקה 7 (20.9.2022) (להלן: בש"פ 5722/22)).

10. כאמור, במקרה דנן, המשיב אינו חולק על כך שההורים עמדו בנטל להוכיח כי קרבתו של המשיב לקטינה עלולה, להסב לה נזק נפשי ברמה קרובה לוודאית. מכאן כי השאלה הצריכה הכרעה היא, איפוא, מהי הדרך המיטבית להבטיח את שלום הקטינה בנסיבות אלה.

11. כידוע, בבוא בית המשפט להבטיח את שלום הקטינה, העיקרון המנחה אותו הוא עיקרון "ההיתקלות התדירה" – דהיינו, "הרצון למנוע מפגש בין עבריין המין לבין נפגעת העבירה באותם מעגלים שהיא פוקדת באופן קבוע ויומיומי" (בש"פ 4030/24 פלוני נ' פלונית, פסקה 44 לפסק דינה של השופטת דפנה ברק-ארז (28.4.2025)). על רקע האמור, בשים לב לגודלו המוגבל של הכפר (המונה כ- 15 אלף תושבים), ברי כי הקטינה עשויה להיתקל במשיב, אם יורשה לחזור לכפר, בתדירות די גבוהה; ובוודאי גבוהה מדי. אין צריך להכביר מילים על הנזק הנפשי הנוסף שעלול להיגרם לקטינה – שכאמור כיום היא אך בת כ-5 שנים – אם תיתקל במשיב. די שאציין בהקשר זה, כתמיכה בחשש מפני החמרה במצבה הנפשי של הקטינה, כי קביעתו של בית המשפט קמא בעניין זה מבוססת כדבעי. בין היתר, עיון בתצהיר אביה של הקטינה שהוגש לבית המשפט קמא, מעלה תמונה מטרידה ביותר, לפיה הקטינה סובלת מחרדות וטראומה, ו"כל מפגש ולו אקראי עלול לגרום [לה] לרגרסיה חדה ונזק נוסף במצבה הרגשי והנפשי" (סעיף 24 לתצהיר האב) (ראו והשוו: בש"פ 8887/17, בפסקה 17; בש"פ 5722/22, בפסקה 9; עה"ג 47366-02-25, בפסקה 16; עה"ג 53780-08-25 פלונית נ' נפגעת העבירה, פסקה 16 (6.11.2025);

עה"ג 21067-11-25 פלוני נ' פלונית, פסקה 14 (23.2.2026). לדיון כללי בנוק הנפשי הנגרם לקטינים מביצוע עבירות מין כלפיהם, ראו: ע"פ 4124/21 מדינת ישראל נ' רימוני, פסקה 11 (1.6.2022); עפ"ג 23873-03-25 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (20.1.2026). ודוק, בהתחשב בגילה, מפגש אקראי בין המשיב לקטינה עלול להתרחש גם אם הקטינה מסתובבת יחד עם מבוגר, ואין בכך שהיא איננה מסתובבת בגפה כדי להקטין את החשש מפני הנזק הנפשי שפגישה אקראית כזו עשויה לגרום.

12. משאלו הם פני הדברים, איני רואה מנוס מהרחקתו של המשיב מהכפר בכללותו באופן כמעט מוחלט לתקופה שנקצבה על ידי בית המשפט קמא. הגבלה זו היא מידתית ומתחייבת בנסיבות העניין, בהתחשב בגילה הצעיר במיוחד של הקטינה ובגודלו של הכפר; וכן בשים לב לכך שממילא המשיב מצוי מזה כשנתיים מחוץ לכפר, ואף עבודות השירות שהושתו עליו יבוצעו מחוץ לכפר. אכן, הרחקה גורפת זו תסב אי נוחות רבה למשיב ולהוריו, עמם התגורר עד אירוע הפגיעה, אך כפי שציינה חברתי, השופטת גילה כנפי-שטייניץ, בעניין אחר: "זהות הפוגע ומקום מגוריו לא היו פרי בחירתה של [הקטינה], ומכל מקום, העובדה שהפוגע מתגורר בסמיכות לביתה ומנהל את חייו באותו מרחב מחיה – אינה צריכה לכרסם במידת ההגנה המגיעה לה מכוח החוק" (עה"ג 6425-08-25, בפסקה 23).

יחד עם זאת, ולאור הפגיעה הכרוכה בהרחקה גורפת מהכפר, המשיב יהיה רשאי להגיע לכפר מדי שבוע, על מנת להיפגש עם בני משפחתו וחבריו. הדבר יעשה במועד שבועי קבוע, למשך חלון של 6 שעות, שיתואם מראש עם ההורים של הקטינה. לעניין משך ההרחקה, לא מצאתי הצדקה להאריך את זמן ההרחקה שנקבע בהחלטה קמא, אשר עומד על שנתיים. זאת, בין היתר, בהתחשב בכך שבית המשפט קמא ציין כי חלוף הזמן ושינוי נסיבות עשוי להצדיק בחינה מחודשת של תקופה זו (לכאן או לכאן).

13. סוף דבר: דין הערר להתקבל באופן חלקי. אני מורה על הרחקתו של המשיב מהכפר באופן גורף למשך שנתיים; המשיב יהיה רשאי להגיע לכפר פעם בשבוע, כמפורט בפסקה 12 לעיל.

למען הסר ספק, קביעת בית המשפט קמא לפיה אם המשיב יפגוש באקראי את הקטינה, יהיה עליו להתרחק מהמקום באופן מיידי למרחק שלא יפחת מ-500 מטרים – בעינה עומדת.

ניתנה היום, י"ג ניסן תשפ"ו (31.3.2026).

עופר גרוסקופף
שופט